

Scott Ritter: HAMÁS VÍTĚZÍ V BITVĚ O GAZU

- CZ24 News | 25. listopadu 2023

GAZA/IZRAEL: Nedávno vyhlášené příměří je požehnáním jak pro Palestince, tak pro Izraelce - je to příležitost k výměně vězňů, k distribuci humanitární pomoci potřebným a k ochlazení emocí na obou stranách konfliktu.

Přestože příměří, které mezi Izraelem a Hamásem vyjednal Katar, bylo vzájemně dohodnuto oběma stranami, nenechme se zmást tím, že by se jednalo o něco menšího než o vítězství Hamásu. [Izrael zaujal velmi agresivní postoj](#), že vzhledem ke svému deklarovanému cíli zničit Hamás jako organizaci nebude souhlasit s příměřím za žádných podmínek.

Hamás si naopak jako jeden ze svých hlavních cílů při zahájení současného kola bojů s Izraelem stanovil propuštění palestinských vězňů, zejména žen a dětí, které Izrael zadržuje. Z tohoto pohledu představuje příměří pro Hamás významné vítězství a pro Izrael ponižující porážku.

Jedním z důvodů, proč se Izrael vyhnul příměří, bylo přesvědčení, že útočná operace, kterou zahájil v [severní části Gazy](#), neutralizuje Hamás jako vojenskou hrozbu a že jakékoli příměří, bez ohledu na humanitární zdůvodnění, by pouze získalo poraženému nepříteli Hamásu čas na odpočinek, doplnění sil a přeskupení sil. To, že Izrael podepsal příměří, je zatím nejjistějším znamením, že s izraelskou ofenzívou proti Hamásu není vše v pořádku.

Tento výsledek by neměl nikoho překvapit. Když Hamás 7. října zahájil útok na Izrael, zahájil tím několik let připravovaný plán. Pečlivá pozornost věnovaná detailům, která byla v operaci Hamásu patrná, podtrhla skutečnost, že Hamás studoval izraelské zpravodajské a vojenské síly, které proti němu byly postaveny, a odhalil slabiny, které následně využil. Akce Hamásu představovala víc než jen důkladné taktické a operační plánování a provedení - byla také mistrovským dílem strategické koncepce.

Jedním z hlavních důvodů izraelské porážky 7. října byla skutečnost, že izraelská vláda byla přesvědčena, že Hamás nikdy nezaútočí, bez ohledu na to, co říkali zpravodajští analytici pověřeni sledováním aktivit Hamásu v Gaze. K tomuto selhání představitosti došlo tím, že Hamás identifikoval politické cíle a záměry Izraele (zneškodnění Hamásu jako odbojové organizace podniknutím politiky postavené na „koupi“ Hamásu prostřednictvím rozšířeného programu pracovních povolení vydávaných Izraelem pro Palestince žijící v Gaze). Tím, že Hamás souhlasil s programem pracovních povolení, ukolébal izraelské vedení ke spokojenosti a umožnil, aby přípravy Hamásu na útok probíhaly na očích.

Útok Hamásu ze 7. října nebyl samostatnou operací, ale spíše součástí strategického plánu, který měl tři hlavní cíle - vrátit otázku palestinského státu do popředí mezinárodního diskurzu, osvobodit tisíce palestinských vězňů zadržovaných Izraelem a donutit Izrael, aby přestal znesvěcovat mešitu Al Aksá, třetí nejposvátnější místo islámu. Útok ze 7. října sám o sobě nemohl těchto výsledků dosáhnout. Útok ze 7. října měl spíše vyvolat izraelskou reakci, která by vytvořila podmínky nezbytné pro uskutečnění cílů Hamásu.

Útok ze 7. října byl navržen tak, aby Izrael ponižil až k iracionalitě a zajistil, že jakákoli izraelská reakce se bude řídit emocionální potřebou pomsty, na rozdíl od racionální reakce, jejímž cílem je zmařit cíle Hamásu. Hamas se zde řídil zavedenou izraelskou doktrínou kolektivního trestu (známou jako doktrína Dahíja, pojmenovanou podle západního předměstí Bejrútu, které Izrael v roce 2006 těžce bombardoval jako způsob potrestání libanonského lidu za to, že Izrael nedokázal porazit Hizballáh v boji). Tím, že Hamas způsobil Izraeli ponižující porážku, která rozbila mýtus o

neporazitelnosti Izraele (pokud jde o Izraelské obranné síly) a neomylnosti (pokud jde o izraelskou rozvědku), a tím, že vzal stovky Izraelců jako rukojmí, než se stáhl do svého podzemního doupěte pod Gazou, připravil Izraeli past, do které se vláda izraelského premiéra Benjamina Netanjahua předvídatelně chytla.

Hamás připravil síť tunelů pod Pásmem Gazy, které se celkem táhnou v délce více než 500 kilometrů. Tyto tunely, přezdívané „metro v Gaze“, se skládají z propojených hlubokých podzemních bunkrů, které slouží k velení a řízení, logistické podpoře, lékařské péči a ubytování, spolu s dalšími tunelovými sítěmi určenými pro obranné i útočné operace. Tunely jsou zakopány dostatečně hluboko, aby je nezničila většina bomb, které má Izrael k dispozici, a jsou uzpůsobeny tak, aby vydržely obléhání trvající až tři měsíce (90 dní).

Hamás ví, že nemůže s Izraelem vést klasický střet silou proti síle. Místo toho bylo jeho cílem vylákat izraelské síly do Gazy a poté tyto síly vystavit nekonečné sérii útoků typu „udeř a uteč“ ze strany malých skupin bojovníků Hamásu, kteří se vynoří ze svých podzemních úkrytů, zaútočí na zranitelné izraelské síly a poté zmizí zpět v podzemí. Stručně řečeno, vystavit izraelskou armádu něčemu, co se rovná smrti tisícem řezů.

A fungovalo to. Izraelským silám se sice podařilo proniknout do méně urbanizovaných oblastí severního pásma Gazy, přičemž využily mobilitu a palebnou sílu svých obrněných jednotek, ale tento pokrok je iluzorní, protože síly Hamásu Izraelce neustále obtěžují a používají smrtící rakety s tandemovou hlavicí, které vyřazují nebo ničí izraelská vozidla, přičemž zabily desítky izraelských vojáků a stovky dalších zranily. Zatímco Izrael je zdrženlivý při zveřejňování údajů o počtu takto ztracených obrněných vozidel, Hamás tvrdí, že jde o stovky. Tvrzení Hamásu podporuje skutečnost, že Izrael zastavil prodej starších tanků Merkava 3 a místo toho zorganizoval své zásoby těchto vozidel do nových záložních obrněných praporů, aby nahradil těžké ztráty utrpěné jak v Gaze, tak podél severní hranice s Libanonem, kde síly Hizballáhu vedou s Izraelem smrtící opotřebovací válku v operacích určených na podporu Hamásu v Gaze.

Hlavním důvodem dosavadní izraelské porážky je však Izrael sám. Poté, co Izrael naletěl a chytil se do pasti Hamásu, pokračoval v realizaci své doktríny Dahíja proti palestinskému obyvatelstvu Gazy a prováděl nevybíravé útoky proti civilním objektům při zjevném nerespektování válečného práva. Odhaduje se, že při těchto útocích bylo zabito 13 000 palestinských civilistů, včetně více než 5 000 dětí. Mnoho tisíc dalších obětí zůstává pohřbeno pod troskami zničených obydlí.

Izrael si sice mohl po útoku Hamásu ze 7. října získat podporu mezinárodního společenství, ale jeho hrubá přehnaná reakce naopak obrátila světové veřejné mínění proti němu – s čímž Hamás počítal. Izrael se dnes dostává do stále větší izolace a ztrácí podporu nejen v zemích tzv. globálního Jihu, ale také v tradičních baštách proizraelských nálad v USA, Velké Británii a Evropě. Tato izolace spolu s politickým tlakem, na který Izrael není zvyklý, přispěla k tomu, že Netanjahuova vláda souhlasila s příměřím a následnou výměnou vězňů.

Zda příměří vydrží, se teprve ukáže. Stejně tak zůstává otevřenou otázkou, zda se příměří změní v trvalé zastavení nepřátelských akcí. Jedno je však jisté – tím, že [Izraelci prohlásili, že vítězství je definováno totální porážkou Hamásu, připravili půdu pro vítězství Hamásu](#), kterého Hamás dosáhne jednoduše tím, že přežije.

Hamás však dělá víc než jen přežívá – vítězí. Poté, co na bitevním poli [dokázal bojovat](#) s Izraelskými obrannými silami do mrtě, dosáhl Hamás v tomto konfliktu naplnění každého ze svých strategických cílů. Svět aktivně artikuluje absolutní nutnost dvoustranného řešení jako předpoklad trvalého míru v regionu. Palestinci věznění Izraelem jsou vyměňováni za Izraelce, které Hamás vzal jako rukojmí. A islámský svět jednotně odsuzuje znesvěcení mešity Al Aksá ze strany Izraele.

Žádná z těchto otázek nebyla 6. října na stole. To, že se jimi zabýváme nyní, svědčí o úspěchu, který Hamás zaznamenal 7. října a v následujících dnech a týdnech, kdy byly izraelské síly poraženy kombinací houževnatosti Hamásu a jeho vlastní záliby v nevybíravém násilí vůči civilistům. Hamás zdaleka nebyl zlikvidován jako vojenská a politická síla, ale stal se pravděpodobně nejvýznamnějším hlasem a autoritou, pokud jde o obranu zájmů palestinského lidu.

AUTOR: Scott Ritter

[ZDROJ](#)